

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies primus et secundus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1866

§. XXXIV. Quid post factam a Rogerio comite eremi Calabrinæ donationem
Sanctus egerit, qui hanc deinde Rogerius dux confirmarit, terminisque
Rogerius comes circumscriserit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73889](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73889)

AUCTORE
C. B.

quatenus omnipotentis Dei speculationi liberis mentibus insistas, et ad ejus faciei dulcedinem, ipso praestante, pervenire valeatis. Sane si quis in crastinum archiepiscopus aut episcopus, imperator aut rex, princeps aux dux, comes aut vice-comes, judex aut persona quaelibet potens aut impotens, hujus nostri privilegii paginam sciens, contra eam temere venire tentaverit, secundo tertiove commonitus, si non satisfactione congrua emendaverit, eum honoris sui et officii periculo subjacere decernimus, et a Christi atque Ecclesiae corpore auctoritate potestatis Apostolicae segregamus. Conservantibus autem pax a Deo, et misericordia praesentibus ac futuris saeculis conservetur. Amen, Amen, Amen. Datum per manum Joannis S. R. E. diaconi Cardinalis, pridie idus Octobris, Indictione prima, anno Dominicae Incarnationis millesimo, nonagesimo secundo, Pontificatus autem domini Urbani secundi anno quinto.

Urbani Papae
bulla.

369 *Morkensius, e cujus chronologico-diplomatica de S. Brunone Diatriba Pontificae hae Urbani II litterae de promptae sunt, sequentem hanc eidem Annotationem subjungit, Bulla haec, inquit, Urbani II Papae, uti ab Italia perscribitur, est deperdita; exemplar tamen ejus extat in perantiquo Ms. codice, qui Breviarium privilegiorum domus Calabriae inscribitur. In eo continentur omnia privilegia in membrana conscripta, quae ab anno MXC usque ad annum MCC huic eremo donata fuere. Haec ille: ne autem, quibus recitatae Urbani litterae signantur, notas chronicas seu annum 1092 et Indictionem quintam decimam sese inter non convenire quis putet, annum a Januario, Indictionem vero ab anni praecedentis aut Septembris initio more Graecorum, aut certe 8 Kal. Octobris seu 24 Septembris die computare Urbanus incepit, e tribus vulgatis Indictionum generibus Constantinianam seu Caesaream secutus. Liqueat id e diversis a Pontifice hoc datis bullis, ac nominatim, ut reliquas omittam, e bulla alia, in S. Brunonis favorem anno 1098 concessa, infraque huc transcribenda, quae data notatur Salerni mense Septembris, Indict. 6, alteraque, quae ab illo, cum Barii Eliam archiepiscopum consecrasset, fuit concessa, quaeque data notatur Apud Barum anno Dominicae Incarnationis MXXXIX, Pontificatus II, Indict. XII, IX Octobr. Jam vero, cum id ita sit, atque a Septembris quidem initio Constantinopolitana seu Graecorum, a 24 vero Septembris die Caesarea Indictio prima anno 1092 currere inceperit, annus et Indictio, quibus huc transcriptae Urbani Papae II, quem hoc anno et mense in Calabria fuisse, Ruinartius in Vita ejus num. 116 et seq. docet, litterae notantur, apprime inter se conveniunt, omnisque proinde, ob quam non nemo forsitan hasce spurias autemet, difficultas chronologica evanescit.*

§ XXXIV. Quid post factam a Rogerio comite eremi Calabrinæ donationem Sanctus egerit, qui hanc deinde Rogerius dux confirmavit, terminisque Rogerius comes circumscripserit.

Rogerium comitem, non tantum Turritanam eremum, verum etiam ecclesiam, sanctissimae Dei genitricis Mariae sanctoque Stephano sacram, S. Brunoni ejusque sociis statim atque hos in specu orantes invenerat, dedisse, Blomenvenna verbis num. 340 huc transcriptis indicare videtur, nec ab eo hac in re Puteanus et Surius dissentiunt. Ast id a vero alienum apparet. Ea enim eremus, non, ut ipsi statuunt, anno 1095, sed anno 1090 S. Brunoni ejusque sociis data fuit, tuncque nondum, ut videtur, ecclesiam, quae sive sanctissimae Dei Genitricis sive S. Stephano sacra esset, complectebatur. Ita autem, quod eremi illius ecclesiam S. Stephano sacra, diu dumtaxat post, uti ex infra dicendis patescet, fuerit exstructa; ecclesia vero, quae sanctissimae Dei genitricis Mariae sacra esset, ante annum, uti pariter ex infra dicendis patescet, 1094 consecrata non fuerit; unde eam, ipsomet Sancto nostro curante, conditam fuisse, verosimillimum, ne dicam indubitatum, apparet. Bruno scilicet, uti, cum primum Cartusiam fuerat ingressus, ecclesiam ad honorem Dei, Sanctissimae Dei genitricis et S. Joannis Baptistae exstrui ex supra dictis curavit, ita etiam in Calabriae eremo, cum hanc a Rogerio obtinisset, fieri verosimillime curavit. Atque in hac quidem opinione maxime confirmor ex eo, quod Rogerius comes in charta supra huc transcripta, quae praefatam Calabrinam eremum S. Brunoni ejusque sociis dedit, ecclesiae, quae in hac sanctissimae Dei Genitricis sacra esset, non meminisset, ejusque nihilominus, utpote eremi pene incultae ac desertae, quam instrumento illo Brunoni imperliit, partem praecipuam constituentis, mentionem verosimillime, si jam tum exstitisset, facturus fuisse videatur.

371 Porro in altera charta, infra huc transcribenda annoque 1099 ex dicendis data, indicari invenio, quod tunc, cum eremus Calabriae Sancto primum data fuisset, gestum videtur, hincque proinde recensendum est. In hac itaque charta Rogerius comes de S. Brunone sequentem loquitur in modum: Rogavi quoque humiliter, ut pro Dei amore in terra Squillacii sumere dignaretur largos redditus, quos donabam, reuens ille recipere dicebat, quod ad hoc domum sui patris meamque dimiserat, ut a mundi rebus extraneus deserviret libere Deo suo. Hic fuerat in tota domo mea, quasi primus et magnus; hisce autem e verbis, Sanctum aliquamdiu in Rogerii comitis domo commoratum esse, apparet. Atque id quidem post datam ei Turritanam eremum, dum in hac, quae maxime necessaria essent, aedificia qualiacumque exstruerentur, contigisse opinor; verum anonymus Annal. Cartusiensium libri IV haec non vulgati auctor, etsi quidem, Sanctum, in Rogerii comitis curia aliquamdiu commoratum

D

Sanctus in-
eremo Cala-
brina eccle-
siam edificari
curat.

E

F

Dum id fieret,
apud comitem
Rogerium
commoratus
fuisse

A *commoratum existimet, id tamen, antequam Sanctus in Cartusiam secederet, factum putat. Audi, qui Operis sui hactenus non vulgati num. 15 loquatur.* Qui gesta, inquit, sancti Brunonis tenuiter norunt, forsán arbitrati sunt, nos graviter hallucinatos, cum diximus, sanctum Patriarcham aliquando apud Rogerium comitem Calabriae fuisse commoratum ante suam conversionem, qui non nisi post plantatam Cartusiam Majorem in Calabria visus fuisse perhibetur. Nova quidem fatemur nos revelare, sed ea verissima adstruimus ex litteris, quas idem comes dedit sancto Brunoni, non solum jam converso, sed etiam Calabriae Cartusiae magistro, seu Priori jam consistenti, in quibus dicit quod sanctus Bruno renuerit accipere plurimas donationes, ab ipso Rogerio sibi oblatas, eo « quod ad hoc domum sui patris, meamque » (sunt verba Rogerii in diplomate) « dimiserat, ut a mundi rebus » extraneus deserviret libere Deo suo. Hic fuerat in tota domo mea quasi primus et magnus » etc. Ex quibus verbis colligimus (si bene opinamur) beatum Virum mansisse in curia, et comitatu Rogerii, non post, sed ante conversionem; nam gravitas eremitici instituti istud fieri potuisse prohibet cogitare. Sagaci tamen lectori aliter sentire posse per nos licet.

Sanctus videtur. Charta, qua factam Sancto a Rogerio comite donationem

B *372 Ita ille: verum opinio, quam his verbis proponit, mihi neutiquam placet: praeterquam enim quod, uti ipsemet faletur, nova omnino sit, nullo penitus fundamento innititur. Quod enim ait, eremitici Instituti gravitati contrariam futuram fuisse Sancti in curia Rogerii commorationem, nihil omnino evincit. Quidni enim Sanctus, impetrata jam a Rogerio comite Calabriae eremo, aliquandiu apud hunc, donec et ecclesia aliaque maxime necessaria aedificia exstructa essent, commorari poterit, cumque ut diutius ibidem pergeret versari urgeretur, humaniter id recusasse? Rem sane ita gestam, verosimillimum mihi apparet, maxime cum non videam, quo potiori modo praefatae chartae num. praeced. huc transcripta verba veritati possint intelligi congrua, nec Sanctus ante suam in Cartusiam ingressum in Italia fuisse usquam legatur. Ad chartam modo, qua factam a Rogerio comite eremi Calabriae donationem Rogerius dux confirmavit, progredior. Sic habet: Rogerius Apuliae, Calabriae, Siciliae Dei gratia dux, omnibus fidelibus Christianis, praesentibus et futuris, in Domino salutem. Notum esse volumus fraternitati vestrae duobus viris, Brunone scilicet et Lanvino, qui sanctae religionis studio accensi cum sociis suis in terram Calabriae a Galliarum partibus, disponente Deo, venerunt et meo ductu in terram, quae praedicta est, locum, qui eorum proposito conveniret, quaesierunt, quem cum sibi idoneum penes me non invenissent, elegerunt manere inter locum, qui dicitur Arena, et oppidum, quod appellatur Stilum. Locum autem illum Rogerius comes Siciliae, patruus meus et fidelis, ipsorum precibus apud Deum desiderans adjuvari, toto cordis affectu illis donavit; de comitatu enim ipsius per meam concessionem erat, et a totius servitutis debito et ab omni angaria in perpetuum liberavit; ita siquidem ut aliquis suorum vel extraneorum stratigotus aut vicecomes, rusticus aut miles, servus aut liber, non sit, qui in eo loco pascuae, aut agriculturae, sive piscationis aut venationis aut lignorum occasione aut ex quacumque causa Servis Dei molestiam seu injuriam faciat, sed in eorum po-*

testate sit omnino locus praedictus, ut secundum quod voluerint, possideant, ordinent et disponant.

AUCTORE
C. B.

375 Talem ejus loci donationem, et libertatis praedictae concessionem ego Rogerius dux laudo et corroboro, et quoniam terra illa de meo ducatu est, ut nullam in perpetuum patiat calumniam, modis omnibus contradico. Quod si quis contra sententiam, quae data est, agere praesumpserit, et nostrum violaverit praecipuum, certissimum habeat, quia aut de cunctis finibus nostris in aeternum exterminabitur, aut gladio meo sive successorum meorum ferietur. Ut omnia igitur superius concessa firma et illibata permaneant, hanc chartulam cuidam nostro clerico Rodolpho ego Rogerius dux et uxor mea Adela scribere praecipimus, et sigillo nostro signavimus. A6 Dominice Incarnationis M6 nonag6 III. Indict. Ima. Morkensius, postquam chartam hanc integram ad suam de S. Brunone Diatribae calcem transcripsit, subjungit, sese ejus apographum inter Garnefeltii, Cartusiae Coloniensis alumni, editis eremitarum antiquorum Vitis clari, Analecta reperisse, idque cum autographo concordare; Surianus autem, etsi monumentum illud cum aliis, quae ad S. Brunonem remque Cartusianam spectant, instrumentis publicis in suas ad conscriptam a Surio Sancti Vitam Annotationes inferendum non duxerit, id tamen pag. 595 laudat, aitque, anno 1094 datum fuisse. Verum, etsi etiam hunc annum ea ipsa charta exhibeat, non tunc tamen, sed anno 1095 data fuisse videri potest ex Indictione 1, quae ei apponitur, quaeque non anno 1094, sed anno 1095 congruit. Nec ex eo, quod binae hae notae chronicae, quibus charta illa seu diploma munitur, sese inter non concordent, pro supposito id est habendum, cum ex supra dictis instrumenta publica non facile ut spuria rejicienda sint, fierique possit, ut vel in dictos characteres chronicos librarium vitio error irrepserit, vel ut tabellio, qui Rogerii ducis jussu instrumentum hic memoratum exaravit, annos Christi, non a Nativitate, ut communiter fieri assolet, sed Pisanorum more ab Incarnatione, prout hae Nativitatem novem mensibus praecessit, numeravit; qua computandi methodo ab anni 1095 vicesima quinta Martii die seu sanctissimae Dei Genitricis Annuntiationis festo annus ab Incarnatione Domini 1094 jam erat in cursu, cucurritque per reliquam ejusdem anni 1095 partem, sequentisque idem sanctissimae Dei Genitricis festum.

Rogerius dux confirmavit. Haec, quod annus Indictioni, qua hic signatur,

374 Opponi quidem hic potest, hanc computandi annos Christi methodum Rogerio duci usitatam fuisse, nullis omnino, quae ejus nomine vel in Sicilia vel in Calabria data fuerint, diplomatibus posse probari; verum, praeterquam quod contrarium etiam probari diplomatibus hujusmodi non possit, fieri potest, ut quamvis etiam in Calabria et Sicilia annos Christi a Nativitate ejus, aut, si mavis, a Kalendis Januarii et Rogerius dux et plerique alii numerare inciperent, tabellio tamen, qui diploma seu instrumentum, de quo hic, exaravit, computandi annos Christi modum minus etiam ibidem usitatum fuerit secutus. Sane, etsi in numerandis Christi annis Sicilia olim, contra ac Zanottius in contexta a se S. Brunonis Vita cap. 16 vult, a communi aliorum more non discederet, is tamen, ut laudatus Rochus Pirrus in Ecclesiae Panormitanae Notitia 1 ad annum 1144 docet, in tabellionum instrumentis usque ad scriptoris hujus aetatem mos riguit,

congruere non videatur.

AUCTORE
C. B.

riguit, ut anni initium statuerent ipsi die xxv Martii, licet a Kalendis Januarii numerarent populus, imo et magistratus; ubi ergo nos dicimus, die xviii Febr. anni mdcxxx, dixissent ipsi die xviii Febr. anni mdcxxxix. Quemadmodum ergo tabelliones, de quibus hic Rocchus, annos Christi, non a Nativitate, sed contra receptum morem ab Incarnatione trimestri spatio Nativitatem subsequendo numerarunt, ita eorundem computum novem mensibus, uti vere accidit, hanc prævertendo calculumque Pisanum sequendo ab Incarnatione seu vigesima quinta Martii die inire potuit, qui supra recitatam, de qua hic, Rogerii ducis chartam conscripsit. Quod si autem ille ita reipsa annos Christi numeravit, fuerit hæc secundum calculum communem anno, ut consideranti patebit, 1095 ante Septembrem concessa, sique Indictionem cum anno, quo vere data fuit, pugnantem haud præferet. Porro charta illa Annalium Cartusiensium lib. iv hætenus non vulgato integra existat, ibique, uti ex notitiis, a Cartusiano Parisiensi sæpissime laudato mihi submissis disco, anno 1094, Indictione 2 data notatur; quod si autem notis hæc chroniceis chartæ autographum vere sit munitum, nulla plane id, cum Indictio 2 anno 1094 congruat, difficultate chronologica laborat, consequensque est, ut in illius exemplari, quod Morkensio præluxit, error culverit.

375 Verum cum hic scriptor dicat, in ipso autographo, uti e litteris, ex Italia, id est, quantum opinor, e Cartusia Calabrina acceptis, didicit, cum anno 1094 Indictionem 1 componi, ipsimet anonymo Annalium Cartusiensium auctori apographum erroneum verosimilius præluxerit. Ut sit, cum equidem vel hunc scriptorem sequendo, vel annos Christi computandi methodum Pisanam in diplomate, de quo hic, admittendo, omnis, qua id laborare videtur, difficultas chronologica eanescat, rejiciendum ob hanc non est. Ego interim chartam illam, contra quam quoque ex Adela, ducis Rogerii uxoris, nomine ei incluso nihil posse objici, e dictis num. 337 liquet, hoc loco recensendam duxi, quod verosimilius, uti ex jam dictis pronum est eruere, anno 1095 data sit, forteque adeo etiam præcesserit chartam alteram, hoc ipso anno etiam datam, qua Rogerius comes donatæ a se antea S. Brunoni Calabrinæ eremo terminos assignavit, donationemque magis firmavit ac ampliavit. Labet et illam tum alias ob causas, tam maxime ne deinceps vel Mabillonii exemplo cum charta, qua eremum illam Sancto Rogerius comes primum largitus est, a quopiam confundatur, vel pretiosum antiquitatis monumentum studioso lectori desiderandum relinquatur, integram huc transcribere. Sequentibus hæc verbis concipitur: In nomine sanctæ et individue Trinitatis Rogerius, Divina clementia comes Calabriæ et Siciliae notum sit omnibus Christi nostrisque fidelibus tam futuris, quam presentibus, quoniam miseratio divina sanctæ religionis Viros, Brunonem videlicet et Lanvinum cum sociis suis, ad nos usque transmisit, sancto suo proposita aptum solitudinis locum quærentes; quorum nos desiderio congaudentes, meritisque talium ac precibus apud Deum adjuvari confidentes, multis eos exhortati sumus precibus, ut in terra nostra locum sibi habilem eligerent, in quo ad serviendum Deo, qualia vellent, habitacula præpararent.

376 Elegerunt itaque quemdam solitudinis locum, situm inter locum, qui dicitur Arena,

*et oppidum, quod appellatur Stilum. Hunc ergo locum et omnia in circuitu adjacentia in spatium unius leugæ * Deo et beatæ Mariæ ac ipsis eorumque successoribus in proprietatem, sicut nostra fuerunt, sub omni immunitate atque libertate donavimus cum omnibus rebus infra sitis, terris, silvis, aquis, pascuis ac ceteris omnibus cultis vel incultis, mobilibus vel immobilibus. Rogavimus insuper venerabilem virum, Melitensem episcopum Gofredum, super hac donatione nostra confirmationis kartam conscribere, quam etiam sigillavimus. Sed cum postea gratia commendandi nos ipsorum orationibus supra dictos visitassemus fratres, eorumque societatem (Deo gratias) suscepissemus, prædictæ spatium leugæ * his in circuitu terminis distincte per nos ipsos designavimus, ac terminorum nomina in memoriam futuris conscribere jussimus: de parte Orientis castellum, qui locus est in cacumine montis de Stilo, inde vadit per serram ejusdem montis usque ad Malareposta, scilicet ad superiorem collem montis, et inde per magnam cavam, quæ versa est ad Occidentem, usque ad pedem montis descendit, in qua aqua decurrit, et inde transit duos ruseletos et vallonem in directo usque ad jugum montis, quod est apud Occidentem, sicut prædicta cava respicit, et inde per jugum ejusdem montis usque Brontismenon, et inde transit vallonem recte ad viam, quæ venit de Arena, et vadit ad locum, qui vocatur Sancta-cruce, et inde in directo * usque super cacumen montis Embacaht, et inde descendit per cavam, sicut aqua decurrit, per spatulam usque ad flumen Enchinar, et inde ascendit illud flumen usque ad aliud flumen, quod vocatur Alba, et inde ascendit idem * flumen usque ad magnam cavam, quam Græci vocant Bachiriache, et ascendit per eandem cavam usque ad castellum, unde incepimus.*

377 Hanc autem donationem nostram tam dominus Apostolicus Urbanus, quam Squillacinus episcopus Theodorus, in cujus episcopatu ipse locus situs est, laudaverunt, privilegiis confirmaverunt, atque terribili anathemate munierunt. Quapropter præcipiendo rogamus, et rogando præcipimus ex parte Dei Omnipotentis, beatæ Mariæ, quibus ipsum concessimus locum, et nostra, ut nullus aliquando, cujuscumque dignitatis sit vel potestatis, noster aut extraneus, in toto prædicto spatio quicquam magnum vel parvum sibi vindicet, nec nos ipsi. Nullus umquam occasione aliqua vel causa fratribus ibidem Deo servituri injuriam aut molestiam irroget, vel ullam inquietudinem faciat, et illi neque homines eorum aliquam angariam, aut servitium omnino faciant. Nulli, nec nobis ipsis, aliquam ibi culturam facere, ullum animal pascere, ligna incidere, venari vel piscari, aut quicquam omnino sine fratrum licentia liceat, sed in eorum potestate sit, quæcumque intra prædictum continentur spatium, juxta voluntatem suam possidere, disponere, ordinare, et erogare, tamquam Dei possessionem et suam immunem atque liberam. Quod si quis aliquando hanc nostram constitutionem in aliquo violare præsumperit, fratribus ibidem degentibus digne satisfaciat. Quod si contempserit, principi terræ, qui fuerit, centum libras auri persolvat. Ut igitur constitutio hæc inviolabilis et omnino firma permaneat, concedente uxore mea Adela comitissa, et filio nostro Gofrido, in præsentia bonorum

D
qua Rogerius
comes datr
jam S. Bru-
noni
* al. leuce

* al. leuce

* al. indirecte

* al. illud

Turritana
eremo limites

* al. nec illi

A bonorum hominum donationem istam fecimus et sigillo proprio signavimus.

circumscribit,

378 Insuper donavi Mule cum filiis suis ad custodiendam silvam. Data in pratis Squillacii, ubi tunc, collecto exercitu, morabamur. Anno ab Incarnatione Domini millesimo nonagesimo tertio, Indictione prima, Nonis Maii.

- * Rogerius comes. * Adelais comitissa.
- * Goffredus filius comitis Rogerii.
- * Guillelmus de Alta-Villa.
- * Guillelmus Culchebret. * Gosbertus de Luciaco.
- * Rogerius presbyter de Stilo.
- * Bastardus.

Morkensius, e cuius sapissime jam laudata de S. Brunone Diatriba instrumentum hoc etiam accepi, ita in illud ad calcem observat: Chartam hanc reperi inter Analecta nostri Georgii Garnefellii; sed quoniam hinc inde interpolata esset, subvertitis, ne forte et vitata; quare visum est mihi eam ad autographum, id est, ni fallar, ad autographi (neque enim hoc Morkensio ad manum fuisse reor) egraphum, conferre; feci et istas interpolationes in margine notavi. Ab autographo dependet in serica albi coloris corda bulla plumbea, et in ea imago Dei genetricis Marie brachio sinistro tenentis Filium, in dextra sua habentem avem. Interpolationes, quas hic memorat Morkensius, quasque in margine sese notasse ait, lectiones fere dumtaxat variantes sunt, easque proinde ut tales in margine pariter adscripsi.

seque merito-
rum a S. Bru-
none ejusque
sociis factum
participem,

379 Porro Morkensius in sua mox iterum laudata de S. Brunone Diatriba eo loco, quo rerum ad hunc spectantium chronologiam texit, ad annum 1095 ita de Rogerio comite scribit: Anno mxciii fratres (S. Brunonem scilicet ejusque socios) in eremo invisens enixe se commendat illorum precibus, participemque meritorum ut se faciant, efflagitat, et voti compos effectus, conscripta vii Maii charta limites eremi satis ample designat ac circumscribit accurate, efficitque, ut Rogerius dux Apulie, ejus ex fratre nepos, dato eodem adhuc anno (et quidem forte ut jam innui, ante dictam 7 Maii diem) diplomate (id num. 372 et seq. jam recitavi) donationes factas corroboret. Ita ille, e duabus scilicet

C hac jam transcriptis chartis, quarum altera Rogerii ducis, altera Rogerii comitis est, deducens, quæ hic memorat; et sane, quantum ad ea, quæ ex hac posteriori deducit, rectissime, ut consideranti patebit. Etenim Rogerius comes, uti ipsomet in proxime recitata charta sua docet, S. Brunonem ejusque socios gratia commendandi se ipsorum orationibus anno 1095 invisit, eorumque societatem (pro qua re etiam Deo gratias agi) suscepit; quibus e verbis sane, Rogerium comitem a Sancto ejusque sociis, ut meritorum suorum participem eum efficerent, flagitasse voti-que etiam factum esse competem, recte concludi videtur. Ait quidem in suis in concinnatam a Surio S. Brunonis Vitam Annotationibus pag. 221 Surianus, iisdem jam recitatis diplomatis, a Rogerio comite concessi, verbis innixus, principem hunc anno mxciii a Brunone ejusque sociis, ut eum in societatem suam recipere, et nomen ejus inter nomina sua scribere dignarentur, postulasse, idque re etiam vera impetrasse; verum hoc cum interpretatione, quam transcriptis diplomatis, a Rogerio concessi, verbis Morkensius applicat, neutiquam pugnat, locumque etiam, licet interim rem hanc revocari inveniam in du-

bium, verosimiliter obtinuit, uti ex infra adhuc laudando, quod apud Ughellum tom. IX Italiae sacræ, col. 426 exstat, Latini in civitate Squillacensi episcopatus foundationis diplomate, quod in hoc Lanvinum Fratrem suum vocet Rogerius comes, colligendum videtur.

380 Quod modo pertinet ad diploma, quo a Rogerio duce factæ antea S. Brunoni donationes, comite Rogerio, ut Morkensius ait, agente, confirmatæ fuerint, spontene sua, an Rogerii patris sui impulsu chartam illam Sancto impertierit dux Rogerius, dubium mihi admodum idcirco apparet, quod is optime etiam, uti ex supra dictis satis liquet, in S. Brunonem fuerit affectus, ac proin stimulo, ut huic beneficeret, haud indiguerit. Porro ne quis forte cuiquam contra proxime huc transcriptam Rogerii comitis chartam scrupulus oboriatur ex eo, quod a comite, in pratis Squillacii cum exercitu tunc commorante, data notetur, Boamundus, Rogerii ducis frater, anno 1095 in Calabria versabatur, cumque hunc vita functum esse, falso rumore inaudisset, castra nonnulla, ad eundem in Calabria spectantia, occupavit; qua re ad iram commotus comes Rogerius militibus suis, ut Boamundum armis lacesseret, præcepit, eumque e tota Calabria expulit. Ita quantum ad substantiam sæpius hic jam laudatus ac porro laudandus auctor synchronus Gaufridus, Ordinis Benedictini monachus, cognomento Malaterra, lib. IV, cap. 20 Historiæ Siculæ, quam ipsiusmet Rogerii comitis jussu concinnavit, uti Muratorius, qui hanc tomo quinto Rerum Italicarum scriptorum inseruit, in sua ad eandem Præfatione docet. Nihil itaque obstat, quo minus Rogerius comes, collecto exercitu, anno 1095, uti in ejus, de qua hic, charta asseritur, in pratis Scyllacii commoratus fuisse credatur. Imo vero, cum hinc, principem illum ibidem re ipsa exstitisse, dubitandum non sit, Scyllaciumque haud procul a Turritano Calabriae eremo situm sit, facile etiam factum esse potest, ut Rogerius comes, quod in eadem charta se fecisse, hic præterea ex dictis ait, S. Brunonem ejusque socios invisit, precibus eorum se commendaverit, chartamque, de qua hic, iisdem concesserit. Quæ cum ita sint, notæque chronica, quibus hæc notatur, seu annus et Indictio inter se conceniant, nec quidquam præterea, quod contra instrumenti illius sinceritatem faciat, aliunde occurrat, non est enim vero cur id pro suspecto, nedum pro spurio habeatur, et ad alia proinde, quæ ad Sanctum nostrum spectant, sermonem converto.

AUCTORE
C. B.

ac in pratis
Scyllacii, cum
eam dedit,
versatumesse,
declarat.

§ XXXV. Sanctus constructam in eremo Calabrina ecclesiam magno apparatu consecrari curat, et magis ac magis comitem Rogerium benevolum erga se experitur.

Cum Bruno ecclesiam, quam ex dictis, statim atque a comite Rogerio Turritanam Calabriae eremum obtinuerat, in honorem Dei, sanctissimæ Dei Genitricis et S. Joannes Baptistæ ædificari ibidem curavit, ad cumulum videbat adductam, apud

Turritano
eremi eccle-
siam, agente
verosimillime
Brunone,